

Kniha Daniel — číslo sto osm

Odhalení prorocké symboliky: Komplexní analýza sedmi polnic ve Zjevení

Jeff Pippenger

2024-02-29

Williamu Millerovi bylo dáno veliké světlo o sedmi sborech, sedmi pečetích a sedmi troubeních v knize Zjevení. Tyto prorocké symboly zasadil do rámce dvou pustošících mocností, pohanství následovaného papežstvím. Neviděl každou prorockou charakteristiku těchto symbolů, avšak to, co viděl, položilo základní porozumění vnitřním dějinám a vnějším dějinám Boží církve od doby apoštolů až do konce světa. Vnitřní dějiny byly představovány sbory a vnější dějiny sborů byly představovány pečetěmi. Viděl, že troubení jsou symboly Božího soudu nad Římem, jenž byl předobrazem Božího soudu nad Římem na konci světa, ačkoli neviděl, že Řím na konci světa se skládal z trojitého spojení.

Kniha, kterou napsal Uriah Smith a která nese název Daniel and Revelation, obsahuje některé mylné představy, avšak sestra Whiteová ji označila za „Boží pomocnou ruku“. Uvedla, že má být rozšiřována spolu s knihami The Great Controversy, Patriarchs and Prophets a The Desire of Ages. Její silné doporučení neznamenal, že by tato kniha stála na téže úrovni inspirovanosti jako její knihy, nýbrž že obsahovala „vznešené poučení“ a že byla zodpovědná za „přivedení mnoha drahých duší k poznání pravdy“.

Kniha používá milleritickou prorockou logiku, doprovázenou pojetími proroctví, která před 22. říjnem 1844 nebyla známa. Budeme se odvolávat na pasáže v této knize, když budeme vykládat trojí aplikaci tří béd.

Miller prohlásil, že „sedm polnic je dějinami sedmi zvláštních a těžkých soudů seslaných na zemi neboli na římské království“. První čtyři polnice představují soudy, které byly přivedeny na pohanský Řím, a pátá a šestá polnice byly Božími soudy, které byly přivedeny na papežský Řím; Miller by však nebyl rozpoznal, že sedmá polnice představovala Boží soud nad novověkým Římem. O sedmi pečetích a sedmi polnicích ve Zjevení napsal Uriah Smith:

„Když vzal knihu, Beránek ihned přistupuje k otevírání pečeti; a pozornost apoštola je obrácena ke scénám, které se odehrávají pod každou pečetí. Již bylo poukázáno na to, že číslo sedm v Písmu označuje plnost a dokonalost. Sedm pečetí tedy zahrnuje celý rozsah určité třídy událostí, sahající snad až do doby Konstantina, a sedm polnic jinou řadu od té doby dále, nemůže být správné. Polnice označují řadu událostí, které probíhají současně s událostmi pečetí, avšak mají zcela odlišný charakter. Polnice je symbolem války; polnice tedy označují velké politické otřesy, k nimž má docházet mezi národy během evangelijního věku. Pečeti označují události náboženského rázu a obsahují dějiny církve od počátku křesťanské éry až do příchodu Krista.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Polnice je symbolem války a politického rozruchu. O druhém verši osmé kapitoly Zjevení Smith uvádí:

„VERŠ 2. A viděl jsem sedm andělů, kteří stáli před Bohem; a bylo jim dáno sedm polnic.““

„Tento verš uvádí novou a odlišnou řadu událostí. V pečetích jsme měli dějiny církve během toho, co se nazývá evangelijní dispensací. V nyní uvedených sedmi polnicích máme hlavní politické a válečné události, které se měly odehrát během téže doby.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Sedmá pečeť je otevřena v prvních šesti verších osmé kapitoly Zjevení a na pozadí otevření sedmé pečeti se připravuje sedm andělů se sedmi polnicemi, aby zatroubili.

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi asi na půl hodiny ticho. I uviděl jsem sedm andělů, kteří stáli před Bohem, a bylo jim dáno sedm polnic. A přišel jiný anděl a postavil se k oltáři, maje zlatou kadidelnici; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. A dým kadidla, jenž vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil z ruky anděla před Boha. A anděl vzal kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a vrhl jej na zem; i ozvaly se hlasy a hromobití a blesky a zemětřesení. A sedm andělů, kteří měli sedm polnic, se připravilo troubit. Zjevení 8,1–6.

Existuje prorocká anomálie, kterou jsme v předchozích článcích rozpoznávali, avšak dosud jsme se výslovně nezabývali jejím zvláštním prorockým jevem. Touto anomálií je, že symboly představující sled mezníků v prorockých dějinách jsou všechny soustředěny dohromady v závěru dějin, jež představují. Ukázali jsme, že čtyři generace laodicejského adventismu, které jsou znázorněny čtyřmi ohavnostmi v osmé kapitole Ezechiele, označily určité mezníky, avšak že se každá z nich jako zkouška opakuje v dějinách zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tato anomálie se nachází také v sedmi polnicích, neboť ačkoli představují konkrétní soudy nad pohanským, papežským a moderním Římem, všechny se znovu spojují, když při brzy přicházejícím nedělním zákonu začíná výkonný soud nad moderním Římem.

Sedm polnic má konkrétní data, kdy se v minulosti naplnily, avšak sestra Whiteová také umisťuje sedm andělů se sedmi polnicemi ve Zjevení, v osmé kapitole, do dějin brzy přicházejícího nedělního zákona.

„A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali; a volali mocným hlasem: Dokdy, Panovníku svatý a pravdivý, ještě nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi? A každému z nich bylo dáno bílé roucho [Byli prohlášeni za čisté a svaté]; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočívali, dokud nebude dovršen počet jejich spoluslužebníků i jejich bratří, kteří mají být zabiti jako oni“ [Zjevení 6,9–11]. Zde byly Janovi představeny výjevy, které nebyly skutečností, nýbrž tím, co mělo nastat v budoucím časovém období.

„Citace Zjevení 8,1–4.“ Manuscript Releases, svazek 20, 197.

V předchozím úryvku sestra Whiteová vztahuje rozhovor i naplnění páté pečeti k období, kdy se v osmé kapitole chystá zatroubit sedm andělů, avšak tutéž reprezentaci umisťuje také do dějin dvou hlasů osmnácté kapitoly Zjevení.

„Když byla otevřena pátá pečeť, Jan Zjevitel ve vidění spatřil pod oltářem zástup těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Poté následovaly výjevy popsané v osmnácté kapitole Zjevení, když jsou ti, kdo jsou věrní a praví, povoláváni ven z Babylóna. [Zjevení 18,1–5, citováno.]“ Manuscript Releases, svazek 20, s. 14.

Sedm polnic představuje Boží soud v dějinách pohanského, papežského a moderního Říma, avšak jsou rovněž znázorněny v historii 11. září 2001 a druhým hlasem brzy přicházejícího nedělního zákona. Poté, co se Uriah Smith zabývá prvními šesti verši osmé kapitoly Zjevení, začíná předkládat historická naplnění prvních čtyř polnic.

„Téma sedmi polnic je zde znovu převzato a zaujímá zbytek této kapitoly i celou kapitolu 9. Sedm andělů se připravuje troubit. Jejich troubení přichází jako doplněk k proroctví Daniel 2 a 7 a začíná rozpadem staré Římské říše na jejích deset částí, jejichž popis máme v prvních čtyřech polnicích.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith uvádí, že první čtyři polnice byly Božími soudy nad pohanským Římem. Cituje sedmý verš, který označuje prorocké charakteristiky první polnice, a poté určuje její historické naplnění.

„Prvním krutým a těžkým soudem, který dopadl na Západní Řím na jeho sestupné dráze, byla válka s Góty pod Alarichem, jenž otevřel cestu pozdějším vpádům. Smrt římského císaře Theodosia nastala v lednu roku 395 a ještě před koncem zimy povstali Gótové pod Alarichem se zbraní proti říši.

„První vpád pod Alarichem zpustošil Thrákii, Makedonii, Attiku a Peloponés, avšak nedosáhl města Říma. Při svém druhém vpádu však gótský náčelník přešel Alpy i Apeniny a objevil se před hradbami ‚věčného města‘, které se brzy stalo kořistí zuřivosti barbarů.

„Zvuk první polnice se časově vztahuje k závěru čtvrtého století a dále a odkazuje na tato pustošivá vpády do Římské říše pod Góty.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith ztotožňuje Alaricha se symbolem Božího soudu nad pohanským Římem, znázorněným prvním troubením. Každé z troubení má historickou postavu, která ono troubení představuje; Alarich představuje příchod prvního troubení od konce čtvrtého století. Miller nemohl rozpoznat, že toto troubení bylo uvaleno na Řím kvůli vynucování zachovávání neděle, neboť Miller byl světcem neděle. Také Smith tuto skutečnost přehlédl, avšak Smith přece rozpoznal, že první vynucovaný nedělní zákon byl zaveden Konstantinem v roce 321. Prorocké pravidlo spojené s vynucováním zachovávání neděle je vždy stejné, neboť Bůh se nikdy nemění, a toto pravidlo zní, že „národní odpadlictví je následováno národní zkázou“. Alarich představuje počátek národní zkázy, která začala právě v období, kdy Konstantin vydal první nedělní zákon.

Smith dále cituje osmý verš, který označuje druhou polnici, a poté pokračuje ve svém komentáři:

„Římská říše byla po Konstantinovi rozdělena na tři části; odtud také častá poznámka ‚třetina lidí‘ atd., v narážce na třetí díl říše, který byl pod metlou. Toto rozdělení římského království bylo provedeno při smrti Konstantina mezi jeho tři syny, Constantia, Konstantina II. a Konstanta. Constantius vlastnil Východ a ustanovil své sídlo v Konstantinopoli, metropoli říše. Konstantin Druhý držel Británii, Galii a Španělsko. Constans držel Illyricum, Afriku a Itálii.

(Viz Sabine, Ecclesiastical History, s. 155.) O této všeobecně známé historické skutečnosti Elliott, jak jej cituje Albert Barnes ve svých poznámkách k Zj. 12,4, říká: „Nejméně dvakrát předtím, než se římská říše trvale rozdělila na dvě části, východní a západní, došlo k trojdílnému rozdělení říše. První nastalo roku 311 po Kr., kdy byla rozdělena mezi Konstantina, Licinia a Maximina; druhé roku 337 po Kr., po smrti Konstantina, mezi Konstanta a Constantia.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Historický jev, kdy byl Řím rozdělen na tři části, a rovněž na dvě části, o němž se zmiňují historikové, které Smith cituje, jsou prvky Říma, jež označují trojí sjednocení novodobého Říma, které vytváří strukturu rozdělenou na dvě části, představující spojení církve a státu. Když Smith pokračuje, určuje pak historickou postavu spojenou s druhou polnicí.

„Dějiny ilustrující zaznění druhé polnice se zjevně vztahují k vpádu a dobytí Afriky a později Itálie strašným Genserichem. Jeho výboje byly z větší části NÁMOŘNÍ; a jeho triumfy byly „jako veliká hora hořící ohněm, vržená do moře“. Jaký obraz by lépe, nebo byť jen stejně dobře, vystihl střet loďstev a všeobecnou spoušť války na mořských pobřežích? Při výkladu této polnice máme hledat události, které budou mít zvláštní vztah k obchodnímu světu. Užitého symbolu přirozeně vede k očekávání neklidu a zmatku. Nic než zuřivá námořní válka by toto proroctví nenaplnila. Jestliže se zaznění prvních čtyř polnic vztahuje ke čtyřem pozoruhodným událostem, které přispěly k pádu Římské říše, a první polnice odkazuje na pustošení Gótů pod Alarichem, pak zde přirozeně hledáme další bezprostředně následující akt vpádu, který otrásl římskou mocí a přispěl k jejímu pádu. Dalším velkým vpádem byl vpád „strašného Gensericha“ v čele Vandalů. Jeho působení spadá do let po Kr. 428–468. Tento veliký vandalský vůdce měl své hlavní sídlo v Africe....“

„Pokud jde o důležitou úlohu, kterou tento smělý korzár sehrál při pádu Říma, užívá pan Gibbon těchto význačných slov: „Genserich, jméno, které si při zničení římské říše zasloužilo stejné postavení jako jména Alaricha a Attily.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, když citoval historika Gibbona, který poukázal na historické symboly prvních tří polnic, uvedl, že Genserich byl druhou polnicí, a poté řekl, že Genserich „si zasloužil stejné postavení jako Alarich a Attila“. Alarich je první polnice, Genserich druhá a Attila Hun byl třetí polnicí, o níž se pojednává v desátém verši. Smith upozornil, že druhá polnice, představovaná Genserichem, znázorňovala dějiny let „428–468“. Poté Smith cituje desátý verš, který označuje třetí polnici, a pokračuje ve svém výkladu:

„Při výkladu a použití tohoto úseku jsme přivedeni ke třetí významné události, která vedla k podvrácení římské říše. A při hledání historického naplnění této třetí polnice budeme za několik výňatků zavázáni Poznámkám dr. Alberta Barnese. Při výkladu tohoto Písma je, jak tento komentátor říká, nezbytné, „aby se objevil nějaký vůdce nebo válečník, který by mohl být přirovnán k planoucímu meteoritu; jehož dráha by byla neobyčejně zářivá; který by se náhle objevil JAKO planoucí hvězda a pak zmizel jako hvězda, jejíž světlo bylo uhašeno ve vodách.“ — Poznámky ke Zjevení 8.

„Zde se předpokládá, že tato polnice naráží na pustošivé války a zuřivé vpády Attily proti římské moci, které vedl v čele svých hunských hord....“

„A jméno té hvězdy se nazývá Pelyněk [označující hořké následky].‘ Tato slova — která jsou, jak naznačuje i interpunkce v našem překladu, těsněji spojena s předchozím veršem — nás na okamžik vracejí k povaze Attily, k bídě, jejímž byl původcem nebo nástrojem, a k hrůze, kterou vzbuzovalo jeho jméno.

„Úplné vyhlazení a zahlazení,‘ jsou výrazy, které nejlépe označují pohromy, jež způsobil.“
Nazýval se „Bičem Božím.““ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Dějiny třetího troubení, představovaného Attilou Hunem, sahaly od roku 441 až do jeho smrti v roce 453. Smith poté cituje dvanáctý verš, jenž uvádí čtvrté troubení a popisuje barbarského panovníka Odoakera, kde je trojí symbolika západního Říma představena sluncem, měsícem a hvězdami. Tyto tři symboly označuje za symboly „slunce, měsíce a hvězd — neboť je zde nepochybně užito symbolů — a zjevně znamenají veliká světla římské vlády, totiž její císaře, senátory a konzuly. Biskup Newton poznamenává, že posledním císařem západního Říma byl Romulus, který byl posměšně nazýván Augustulus neboli ‚zmenšený Augustus‘. Západní Řím padl roku 476 po Kr. Přesto však, ačkoli římské slunce pohaslo, jeho podřízená světla slabě zářila, dokud trval senát a konzulové. Avšak po mnohých občanských zvratech a proměnách politického osudu byla nakonec roku 566 po Kr. celá forma starověké vlády převrácena a sám Řím byl z postavení císařovny světa snižen na chudé vévodství poplatné ravennskému exarchovi.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Zde nacházíme další svědectví o trojím rozdělení Říma, které předobrazuje trojí sjednocení novodobého Říma. Ve východním Římě a za císaře Konstantina bylo toto trojí rozdělení znázorněno jeho třemi syny, avšak v západním Římě je představovala jejich trojí forma vlády. Smith poté určuje, že slunce, měsíc a hvězdy představují určitý pořad, v němž byl západní Řím svržen. Své vyprávění uzavírá následujícím uvedením posledních tří polnic.

„Jakkoli byly pohromy, jež první vpády těchto barbarů přivedly na říši, hroživé, byly poměrně lehké ve srovnání s pohromami, které měly následovat. Byly toliko jako první kapky přeháňky před přívalem, jenž měl brzy dopadnout na římský svět. Tři zbývající polnice jsou zastíněny mračnem béd, jak je vyloženo v následujících verších.

„,VERŠ 13. A viděl jsem a slyšel anděla letícího středem nebe, jak volá mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní hlasy polnice tří andělů, kteří ještě mají troubit.““

„Tento anděl nepatří k řadě sedmi andělů s troubením na polnice, nýbrž je prostě tím, kdo oznamuje, že tři zbývající polnice jsou polnicemi béd, vzhledem k strašnějšímu událostem, které nastanou při jejich zaznění. Tak je následující, neboli pátá polnice, prvním bédem; šestá polnice druhým bédem; a sedmá, poslední v této řadě sedmi polnic, třetím bédem.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

V příštím článku budeme pokračovat třemi bėdy troubení.

„Pohromy císařského Říma při jeho pádu byly předpověděny až do poslední z nich, dokud Řím nezůstal bez císaře, konzula i senátu. ‚Za exarchů ravenských byl Řím snižen na druhý

stupeň.‘ Byla zasažena třetina slunce a třetina měsíce i třetina hvězd. Rod Césarů nevyhynul se západními císaři. Řím před svým pádem držel již jen část císařské moci. Konstantinopol se s ním dělila o vládu nad světem. A ani Gótové, ani Vandalové nepanovali nad tímto dosud císařským městem, jehož císař po prvním přenesení sídla říše Konstantinem často držel římského císaře jako svého zmocněnce a místodržitele. Osud Konstantinopole pak byl vyhrazen jiným věkům a byl oznámen jinými polnicemi. Ze slunce, měsíce a hvězd byla dosud zasažena jen třetina.“

„Závěrečná slova Čtvrté trouby naznačují budoucí obnovu Západní říše: ‚Den nesvítil ve své třetině, a podobně ani noc.‘ Pokud jde o občanskou moc, Řím se stal podřízeným Ravenně a Itálie byla dobytou provincií Východní říše. Avšak, jak to náležitěji přísluší jiným prorocstvím, obhajoba uctívání obrazů poprvé přivedla duchovní a světskou moc papeže a císaře do prudkého střetu; a tím, že Justinián svěřil papeži veškerou autoritu nad církvemi, přiložil svou pomocnou ruku k povznesení papežské nadvlády, která si později osobovala moc tvořit panovníky. V roce našeho Pána 800 udělil papež Karlu Velikému titul císaře Římanů.‘ — Keith. Tento titul byl pak znovu přenesen z francouzského krále na německého krále. A císař František Druhý se i této fikce nakonec a navždy zřekl 6. srpna 1806.“ A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.